

Finansdepartementet

YTTRANDE ÖVER SOU 2018:10. MYNDIGHETSGEMENSAM INDELNING – SAMVERKAN PÅ REGIONAL NIVÅ

Ert ärende nummer Fi/2018/00966/2

Länsstyrelsen i Kronobergs län lämnar härmed sitt yttrande över ovanstående remiss. Styckena har i så hög utsträckning som möjligt rubricerats på samma sätt som i betänkandet.

SAMMANFATTNING

- Länsstyrelsen vill särskilt understryka vikten av att hålla ihop länen i sydost, i synnerhet Kronobergs och Kalmar län
- Länsstyrelsen förespråkar den alternativa indelningen med sju regioner
- Länsstyrelsen ställer sig bakom utredningens urval av myndigheter och förutsätter att övriga myndigheter kommer att förhålla sig till och om möjligt anpassa sin indelning utifrån den myndighetsgemensamma indelningen
- Länsstyrelsen anser att samordningen är särskilt viktig när det gäller Försäkringskassan, Lantmäteriet, Skogsstyrelsen samt tillsynsmyndigheter som IVO och Skolinspektionen och att dessa myndigheters regionala indelning på sikt bör utredas vidare
- Länsstyrelsen vill framhålla betydelsen av lokalisering av de regionala myndigheternas huvudkontor och dess påverkan på den regionala arbetsmarknaden
- Länsstyrelsen ställer sig bakom förslaget att samordningen av staten regionalt ska uppdras åt länsstyrelserna, och föreslår ett ambulerande ansvar
- Regionala utvecklingsmedel och ansvar för landsbygdsprogrammet är förutsättningar för länsstyrelsernas arbete med att utveckla länen och landsbygden

HÅLL IHOP LÄNEN I SYDOST

Som inledning till vårt yttrande vill Länsstyrelsen i Kronobergs län tydligt understryka vikten av att inte de tre sydostliga länen i olika regioner, och i synnerhet att inte dela Kronobergs och Kalmar län. Utredningens huvudförslag med sex regioner innebär att ett av landets största universitet och kunskapscentrum,

Linnéuniversitetet, delas mellan två statliga regioner. Detta skulle vara olyckligt ur samordningssynpunkt. De tre sydostliga länen Kronoberg, Kalmar och Blekinge har liknande strukturer och problem och har redan ett väl utvecklat samarbete i många frågor, som infrastruktur och även brottsförebyggande arbete tillsammans med Skåne. Länsstyrelsen i Kronobergs län förordar därför en indelning där Kronobergs län och Kalmar län hålls ihop med Blekinge. I det alternativa förslaget med sju regioner uppnås detta.

3. MYNDIGHETSGEMENSAM INDELNING

Indelningskommittén föreslår att tio myndigheter ska ingå i den myndighetsgemensamma indelningen. Länsstyrelsen välkomnar ambitionen att säkerställa en väl fungerande samverkan och samordning av staten på regional nivå.

Genom att begränsa förslaget till ett urval av myndigheter formas ingen tydlig helhetsbild av statlig regional samordning. I likhet med vad den parlamentariska Landsbygdskommitténs framför riskerar flera av de regionalt sett mest angelägna tvärssektoriella framtidsfrågorna som exempelvis integration, kompetensförsörjning och totalförsvaret att fastna mellan sektorer.

I ett tidigare yttrande har Länsstyrelsen svarat att ”inför indelning ska strävan vara att samtliga myndigheter med regional organisation får samma indelning”. Länsstyrelsen ser nu positivt på att utredningen föreslår en gemensam indelning för de tio föreslagna nationella myndigheternas regionala organisation och ställer sig bakom urvalet av myndigheter. Vi bedömer dock att ytterligare myndigheter på sikt borde omfattas av myndighetsgemensam indelning.

3.3 ÖVERVÄGANDEN OCH FÖRSLAG PÅ MYNDIGHETSGEMENSAM INDELNING

Länsstyrelsen menar att fler myndigheter än de tio som räknas upp är särskilt intressanta ur perspektivet samordning på regional nivå. Vi ställer oss bakom formuleringen och förutsätter att dessa i stor utsträckning kommer att förhålla sig till och om möjligt anpassa sin indelning utifrån den myndighetsgemensamma indelningen. Den regionala närheten är av stor betydelse för samverkan mellan myndigheter, landsting och kommuner. Därför menar vi att den regionala organisationen för nedanstående myndigheter på sikt behöver utredas som ett komplement till utredningens förslag.

- Försäkringskassan svarar tydligt emot de kriterier som kommittén sätter upp. Vi ser en nära koppling mellan Försäkringskassan, hälso- och sjukvården och Arbetsförmedlingen. Försäkringskassan är även med i de regionala partnerskapen för strukturfonderna.
- Lantmäteriet har en nära koppling till länsstyrelsernas arbete inom fysisk planering och naturvård m.m.
- Skogsstyrelsen har starka kopplingar och samarbete med länsstyrelsernas arbete, exempelvis inom miljömål och landsbygdsutveckling, samt inte minst i arbetet med Smålands regionala skogsstrategi som omfattar hela bredden av skogen som resurs.

- Kommittén väljer bort ”rena tillsynsmyndigheter”, men här har vi en annan syn. Vi vill här hänvisa till Ansvarskommittén som argumenterar för att samordna statens tillsynsmyndigheter gentemot kommunerna. Således bör även främst IVO och Skolinspektionen övervägas noga i detta sammanhang. Vi ser en tydlig koppling till hälso- och sjukvården och den regionala utvecklingen.

I flera fall bör också totalförsvarsaspekten lyftas fram. Flera av de uppräknade myndigheterna har betydelse även i det avseendet.

3.3.2 Områden som involverar många myndigheter

Länsstyrelsen menar att det är högst troligt att en ny myndighetsgemensam indelning kommer att innebära att fler frågor kommer att hanteras i den nya strukturen än vad som föreslås i utredningen. Redan i utredningen nämns samordningen vid höjd beredskap.

Följande frågor kommer att kräva en utökad samordning av staten på den regionala nivån, t.ex.:

- Verka för att målen i Agenda 2030 nås
- Robusthet i våra samhällssystem
- Klimat- och energiomställning
- Landsbygdsutveckling
- Miljökvalitetsmålen
- Samhällsplanering och bostadsförsörjning
- Integration
- Jämställdhet och mänskliga rättigheter

För att hantera sektorsövergripande samhällsutmaningar behövs en tydlig, stark och samordnad statlig närvaro. En myndighetsgemensam regional indelning skulle kunna öka förutsättningarna för att ta tillvara de gemensamma insatser som den statliga sektorn kan bidra med på regional nivå. Staten bör i sin styrning av statliga myndigheter underlätta samverkan mellan statliga myndigheter, samt mellan statliga myndigheter och kommunala självstyrelseorgan, på länsnivå.

3.4.3 FÖLJDER AV SAMORDNAD INDELNING FÖR LÄNSSTYRELSENS SAMORDNINGSUPPGIFT

Länsstyrelsernas breda verksamhet kräver en omfattande samverkan och samordning med andra statliga myndigheter. Länsstyrelserna är de enda statliga myndigheter som har en geografisk gräns som organisatorisk utgångspunkt. Länsstyrelsernas samordning på den regionala nivån ger regioner och kommuner en tydligare samverkanspart på den statliga sidan och gör det möjligt för statens aktörer att föra en gemensam dialog kring väsentliga frågor för regionens utveckling.

Länsstyrelsen håller med om sammanfattningen att det med en myndighetsgemensam indelning blir lättare att samla berörda aktörer, att kontaktvägarna blir tydligare. En förutsättning för detta är att det finns en företrädare med relevant mandat och regional kunskap för varje myndighet som länsstyrelserna kan samarbeta med.

De regionala huvudkontorens roll och betydelse för regionen

Det framgår inte av utredningen var i regionerna de nya statliga regionala huvudkontoren ska lokaliseras. Länsstyrelsen utgår ifrån att det kommer att finnas ett regionalt huvudkontor för varje statlig myndighet i varje region. Behovet av länsvisa kontor lyfts också fram av Kronobergs kommuner som behöver kunna samverka med statliga myndigheter på ett effektivt sätt. I det fortsatta arbetet är det viktigt att tydliggöra de regionala huvudkontorens roll kontra deras eventuella kontor på länsnivå, där sådana behövs.

Länsstyrelsen ser ett behov av att belysa dessa frågor på ett sådant sätt att samordningen av och arbetet vid de statliga myndigheternas regionala huvudkontor, de lokala statliga servicekontoren och eventuella behov av en ytterligare länsindelning av myndigheterna bereds samlat och samordnat.

En ny indelning innebär att länsstyrelserna behöver samordna sig med statliga myndigheter på tre sätt

- Inom det egna länet
- Inom den myndighetsgemensamma regionen, med statliga myndigheter och alla länsstyrelser
- Med andra länsstyrelser inom regionen

Frågan om följderna av en ny indelning kräver därför mer än ett svar, som är beroende av hur staten avser att fördela de regionala huvudkontoren. Antingen kan alla huvudkontor samlas på en plats i den föreslagna regionen, eller kan de ligga spridda på olika län. De båda alternativen kommer att medföra olika konsekvenser för den statliga maktbalansen inom regionen. Länsstyrelsen i Kronobergs län förespråkar en spridd lokalisering, med huvudkontor på olika orter. Med samlade regionala huvudkontor uppnås visserligen närhetens fördelar. Samtidigt leder en koncentration av ett stort antal statliga myndigheter till vissa orter eller län till en obalans mellan länen och på sikt en demokratisk obalans även gentemot de regionalt utvecklingsansvariga organisationerna. Det finns också en risk att övriga län i regionen utarmas på sådana arbetstillfällen som kräver högt kvalificerad personal. Detta kan i sin tur motverka regeringens ambitioner för en bättre spridning på de statliga myndigheterna. Här har regeringen en möjlighet att styra mot en ökad statlig närvaro utanför storstäderna.

En väl genomarbetad plan även för de regionala huvudkontorens lokalisering kan bidra till att stärka den statliga närvaron och till att det även fortsättningsvis finns statliga arbetstillfällen för tjänstemän och akademiker även utanför de större städerna. Där är de statliga myndigheter särskilt viktiga genom att de breddar arbetsmarknaden och gör det möjligt för personer med högre utbildning att stanna kvar på orten. Statlig verksamhet är också viktig för lokalt företagande och

gör det möjligt för många småföretagare att överleva, genom bl.a. ökad service och ökat kundunderlag.

Länsstyrelsen konstaterar dock att denna fråga inte berörs i utredningen, vilket är en brist. Denna för regionaliseringen och demokratin viktiga fråga omnämns endast kort på sidan 253 som att förslaget konsekvenser för offentlig service i olika delar av landet kan få positiva konsekvenser beroende på hur myndigheterna väljer att fördela olika funktioner i den nya geografien. Därmed lämnas denna viktiga fråga, om lokaliseringen av myndigheternas regionala huvudkontor, helt och hållet över till myndigheterna. Det gör att konsekvensanalysen inte kan bli fullständig.

Länsstyrelsen i Kronobergs län påpekade detta redan i vårt tidigare yttrande till indelningskommittén (Komm2017/01345/Fi 2015:09) i november 2017.

Länsstyrelserna ska samordna staten regionalt

Med utpekade regionala huvudkontor, krävs det någon form av struktur för länsstyrelsernas samverkan, där länsledningarna och de statliga myndighetsrepresentanterna möts med regelbundenhet. Syftet med dessa möten skulle vara att samordna insatser över regionen. Utöver detta behöver länsstyrelserna fortsätta med möten på länsnivå för samordning av statliga myndigheters verksamheter. Samverkan med de statliga myndigheterna och med länsstyrelserna, kan kompliceras i och med att det finns myndigheter med representation både på länsnivå och på regional nivå.

Länsstyrelsen förordar att samordningen läggs på länsstyrelserna, eftersom länsstyrelserna redan idag har ett i länsstyrelseinstruktionen utpekat ansvar att inom ramen för vårt ansvarsområde bl.a. samordna statliga myndigheters insatser regionalt.

I Kronobergs län genomförs regelbundet under landshövdingens ledning samtal, informationsutbyte och workshops kring hur de regionala statliga myndigheterna kan bidra till att hålla ihop länet och använda de samlade statliga resurserna på ett effektivt sätt. Under de senaste åren har mötena utvecklats till konstruktiva diskussionsforum där den regionala utvecklingsstrategin är grunden. Dialogen lyfter fram och tydliggör olika statliga myndigheters roll i den regionala utvecklingen men möjliggör också identifiering av eventuella glapp och utvecklingspotentialer. Samtalen fokuserar på aktuella frågeställningar som t.ex. kompetensförsörjning, civil beredskap, flyktingsituationen, HBTQ-frågor mm. Ledningen för Region Kronoberg finns alltid representerad på dessa möten som också är forum för att samordna regionalt och föra ut regeringens politik. Arbetet återrapporteras genom årsredovisningarna.

Denna typ av samordning kommer även fortsättningsvis att behövas inom länet, i det fall det finns en länsorganisation, men också nu inom den nya myndighetsgemensamma indelningen, där flera länsstyrelser och statliga myndigheter ska samordnas.

Samordningsansvaret ska ambulera mellan regionens länsstyrelser. Landshövdingeämbetet är en samlade kraft. Det är en unik roll utöver vad en vanlig myndighetschef har. Landshövdingar har av tradition en stor auktoritet och kan i kraft av sitt ämbete ta initiativ i viktiga frågor för länen och få viktiga aktörer att dra åt samma håll. Landshövdingen är regeringens representant, en samlade kraft och är en neutral funktion som uppfattas som positiv i många sammanhang.

Länsstyrelsen föreslår att ansvaret att vara samordnande länsstyrelse och därmed samordnande landshövding ambulera inom regionen. Ett bra sätt att göra detta skulle vara att följa det system som landshövdingarna redan tillämpar för att utse samordnande landshövding för de 21 länen. Detta system innebär att den landshövding som har haft det längsta förordnandet samordnar övriga. Därmed är det en landshövding med lång erfarenhet som får detta viktiga uppdrag. För att inte perioden som samordnande landshövding ska riskera att bli alltför kort föreslår vi att den samordnande landshövdingen ska ha minst ett år kvar på sitt förordnande vid samordningsperiodens start.

I fallet med ny myndighetsgemensam indelning och det av oss förordade alternativa förslaget skulle detta för Kronobergs län innebära att fyra län delar på samordningsansvaret och att detta roterar enligt ovanstående förslag. Det är viktigt att även de län som inte har ett regionalt huvudkontor ges tillräckliga möjligheter till regional samverkan med de statliga myndigheternas regionala representanter. Detta kräver att de övriga statliga myndigheterna och länsstyrelserna ges möjlighet att utarbeta fungerande arbetsformer med målet att skapa en samordning som är minst lika bra som dagens och som ger god service till våra medborgare.

Lokal närvaro och tilltro till statens verksamhet kommer fortsatt att vara viktig och behöver förstärkas.

3.5. FÖRSLAG TILL GEOGRAFISK INDELNING

Länsstyrelsen i Kronobergs län förordar en indelning där Kronobergs län och Kalmar län hålls ihop. Vi vill framföra vår oro för hur den naturliga och starka arbetsmarknadsregionen Sydöstra Sverige – Kronoberg, Kalmar och Blekinge - kan komma att påverkas av regiongränsen i utredningens huvudförslag till indelning. Sydöstra Sverige har cirka 400 000 invånare. Efter Stockholmsregionen har regionen flest IT-jobb. Här finns Linnéuniversitetet, landets tredje största universitet, med säte i Växjö och Kalmar, och Blekinge Tekniska högskola i Karlskrona och Karlshamn.

För att ytterligare stärka arbetsmarknadsregionen i Sydost krävs en förbättrad infrastruktur. Kalmar, Växjö och Karlskrona har inlett ett samarbete kring infrastrukturfrågor. Målet är ett konkret förslag om ett Sydostpaket för infrastruktur.

Vi vill också framhålla att polisens omorganisation 2015, då Kalmar, Kronoberg och Blekinge blev ett polisområde tillsammans med Skåne, var mycket positiv för samarbetet kring grov kriminalitet och skattebrott i sydöstra Sverige. En

Yttrande

Datum
2018-08-29

Ärendenummer
101-1829-18

ytterligare omorganisation skulle innebära en effektivitetsförlust för både Polisen som myndighet och detta gemensamma arbete.

Av ovanstående skäl förordar Länsstyrelsen det alternativa förslaget med sju regioner, som överensstämmer med Polisens och Åklagarmyndighetens nuvarande indelning.

Länsstyrelsernas roll

Länsnivån kommer fortsatt att vara den centrala arenan för samverkan kring länets utveckling. Länsstyrelserna har lång erfarenhet och stor vana att arbeta med olika typer av samordning, oavsett vilken regional indelning som gäller för myndigheter, företag eller organisationer. Länsstyrelserna bör fortsatt ha fokus på att samordna statliga myndigheter inom det egna länet, bland annat för att inom sitt ansvarsområde främja statliga myndigheters medverkan i respektive läns regionala tillväxtarbete. Länsstyrelsens uppdrag att samordna statliga myndigheters insatser skulle avsevärt underlättas om respektive statlig myndighet prioriterade myndighetens närvaro och beslutskraft på länsnivå, som är den relevanta regionala samordningsnivån.

En allt viktigare samverkanspartner för länsstyrelserna är kommunerna. Det gäller i synnerhet befolkningsmässigt små kommuner som har begränsad kapacitet att upprätthålla kompetens inom alla områden och många gånger förlitar sig på stöd och vägledning från länsstyrelserna. Länsstyrelserna är den enda statliga myndighet som möter primärkommunerna sektorsövergripande och tvärsektorielt. Länsstyrelsernas är dessutom den enda statliga myndighet som har till uppgift att göra sammanvägda bedömningar och att därmed avgöra intressekonflikter på lokal och regional nivå. För detta krävs närvaro, god kunskap och bra relationer som bygger på trovärdighet och kontinuitet.

Förutsättningarna för länsstyrelserna att kunna fylla rollen som statens företrädare på regional nivå behöver preciseras och stärkas. Länsstyrelsen vill i sammanhanget betona vikten av tydliga instruktioner för detta samordningsansvar även i andra statliga myndigheters instruktioner. Länsstyrelsens verksamhet speglar det statliga helhetsperspektivet, regeringens ambitioner om en hållbar utveckling och de nationella målen. Länsstyrelsernas roll beträffande regional tillväxt och utveckling behöver preciseras och stärkas.

En effektiv samverkan behövs mellan länsstyrelse, landsting och kommun inom flera områden, bland annat inom samhällsplaneringsfrågor för att man med gemensamma krafter ska bidra till en hållbar utveckling.

Länsstyrelsen arbetar och är pådrivande inom ramen för av regeringen och riksdagen fattade beslut med samordning och hållbarhetsfrågor på många olika sätt. Vi bedömer att länsstyrelserna med hänsyn tagen till de verksamheter som myndigheterna ansvarar för skulle kunna ta en betydande roll och ansvar för samordning, genomförande och uppföljning av arbetet med Agenda 2030.

Under sommaren 2018 har konsekvenserna av långvarig torka bland annat resulterat i omfattande skogsbränder och extrema risker för skogsbränder i nästan hela landet. Den 23 juli övertog Länsstyrelsen i Gävleborgs län räddningstjänsten i Ljusdals kommun, samtidigt förekom det omfattande skogsbränder i Jämtlands,

Dalarnas och Norrbottens län. Den här typen av händelser visar på vikten av en väl fungerande krisberedskap som är uppbyggd i tre nivåer, lokal, regional och central nivå. Länsstyrelserna har en nyckelroll för samordning och samverkan vid en kris. Länsstyrelserna har kunskapen om de lokala förutsättningarna för krisberedskapen i respektive län samtidigt som länsstyrelserna har möjlighet till att skapa regional samordning av lokala resurser. Länsstyrelserna understödjer samtidigt centrala myndigheters lägesbilder och därmed deras möjlighet att hantera samhällsstörningar i ett nationellt perspektiv. Detta var särskilt tydligt under sommaren 2018 då skogsbränder förekom i flera län parallellt samtidigt som det förekom extrema brandriskvärden i stora delar av landet.

Länsstyrelserna skulle kunna ta på sig uppgifter regionalt som andra myndigheter inte kan prioritera eller av andra skäl genomföra på regional nivå. Det finns ett tydligt behov av en statlig närvaro lokalt och regionalt i alla delar av landet. Det har också regeringen betonat, inte minst inom ramen för arbetet med utlokalisering av statlig verksamhet. I ljuset av regeringens ambitioner kring vikten av att upprätthålla en statlig närvaro lokalt och regionalt spelar länsstyrelserna en betydande roll.

LÄNSSTYRELSEGEMENSAM SAMVERKAN

Länsstyrelserna har sedan många år en långtgående samverkan mellan de 21 myndigheterna som sträcker sig från landshövdinge- och länsrådsnivå till enskilda handläggare som i sitt dagliga arbete med olika typer av ärenden stämmer av beredningsprocessens olika steg. Detta har inneburit att idag arbetar länsstyrelserna i mångt och mycket som om de vore en organisation, utan att för den skull tappa sin suveränitet som egna myndigheter. Detta är en viktig förutsättning för att länsstyrelserna ska kunna leva upp till de lokala och regionala behov som olika aktörer i respektive län har.

Samverkansarbetet syftar till att skapa ett enhetligt arbetssätt och bedömningsgrunder så att frågor i största möjligaste mån hanteras på liknande sätt oavsett var i landet beslut fattas. Samverkan leder också till att effektivisera verksamheten genom att resurser samordnas mellan 21 myndigheter.

En förutsättning för länsstyrelsernas hantering av skogsbränderna under sommaren 2018 har varit förmågan att stödja varandra. En gemensam metod för personalförsörjning av länsstyrelsernas krisledningsorganisationer har utarbetats vilket har ökat länsstyrelsernas förmåga att hantera allvarliga samhällsstörningar.

Länsstyrelserna bedriver gemensamma utvecklingsprojekt i syfte att bland annat underlätta för den enskilde, invånaren, kommunen eller företagaren, att komma i kontakt med eller få information från länsstyrelserna.

En ändrad regional indelning av myndigheter som verkar i länet kommer sannolikt innebära att Länsstyrelsen behöver etablera nya samverkanskanaler med respektive myndighetsregion, något som Länsstyrelserna har lång erfarenhet av.

7. FINANSIERING AV FÖRVALTNINGSUTGIFTER FÖR DET REGIONALA UTVECKLINGSANSVARET

Länsstyrelsen delar uppfattningen att de medel som är avsatta för månadsvisa bidrag till landstinget för det regionala utvecklingsansvaret ger en missvisande bild av förvaltningsanslagets storlek. En överflyttning direkt till landstinget skulle minska administrationen och öka tydligheten i anslagstilldelning och statsbudget. Beloppet som överförs bör vara samma som det som avsätts i regleringsbrevet redan nu för att undvika att annan verksamhet påverkas negativt.

ANGÅENDE REGIONALA UTVECKLINGSMEDEL OCH LANDSBYGDSPROGRAMMET

Länsstyrelsen vill understryka att anslaget 1.1 för regionala tillväxtåtgärder är viktigt för länets utveckling. Även om det regionala utvecklingsansvaret nu i huvudsak ligger på lanstingen så är Länsstyrelsen en fortsatt betydelsefull aktör. Eftersom Länsstyrelsen är regeringens myndighet ute i länen är det också viktigt att Länsstyrelsen kan vara med och genomföra den nationella politiken regionalt. Det är också av stor betydelse att Länsstyrelsen tillsammans med de regionalt utvecklingsansvariga kan samverka för en god regional utveckling. I det sammanhanget vill Länsstyrelsen lyfta fram betydelsen av de 5 % av anslaget 1.1 för regionala tillväxtåtgärder som Länsstyrelsen fortfarande förfogar över. Dessa medel har ett symbolvärde som visar att Länsstyrelsen står bakom olika regionala satsningar. Trots att det rör sig om ganska lite medel används de ofta som en betydande hävstångseffekt för att sätta större långsiktiga satsningar i rullning. Det måste därför konstateras att dessa medel är av största vikt för Länsstyrelsen i det regionala utvecklingsarbetet.

Landsbygdsprogrammet är viktigt för länsstyrelserna och för länen. Länsstyrelserna har som statlig myndigheter naturlig samverkan med Jordbruksverket kring denna fråga. Länsstyrelserna har väl utvecklade metoder och organisationer anpassade för att arbeta med landsbygdsprogrammet och arbetar så effektivt som det går med ansökningar, utbetalningar, kontroller och besiktningar. Länsstyrelsens arbete för service på landsbygden kopplar också väl ihop vårt arbete med att utveckla landsbygden, med målet att ha en levande landsbygd, samtidigt med en säkrad livsmedelsproduktion. Detta arbetar länsstyrelserna mycket långsiktigt med.

DE SOM DELTAGIT I BESLUTET

Beslutet har fattats av landshövding Ingrid Burman med stabshandläggare Malin Bendz-Hellgren som föredragande. I den slutliga handläggningen har också ekonomichef Thomas Rademyr, funktionschef Anders Meijer och länsråd Anders Flanking medverkat.

Ingrid Burman

Malin Bendz-Hellgren

